

# HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

## Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFÍ minden számát úgy, hogy mint kis "könyvecske" a kezéd ügyében legyen.  
A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

### KI KICSODA (a Hungária magyar fiataljai közt)

Ilonára nézve sok kérdésnek hirtelen, már szemmel láthatóan válasza van. Mert ránézve kikiálthatjuk bátran: érdemes az erőfeszítés, még ha lassú is, nehéz is a folyamat! Itt ül mellettem, cserkészruhában, izgulva mosolyog, s tündököl inge baloldali zsebe fölött az őrsvezetői jelvény levelecskéje. Ebben még semmi különös nincs is, kivéve az, hogy ez az új magyar cserkészvezető nemrég nem is beszélt magyarul, nem volt magyar származású barátja sem, nem is tudta mi a cserkészlet.

Hogy történt? Talán még súlyos teher is lehet számára tudni azt, hogy ő volt az első, aki az előírt követelményeknek eleget tett, hogy felvelezzen a leánycserkész csapatba!



Szentiványi Ilona öv.

Vele alakult meg a ZIK-ben a Széchenyi tanuló csoport, a 2000-es évek változni akaró fiatal magyar

közösség tervei keretében. Ilonát tehát be kell mutatnunk, meg kell őt hallgatni, és százszázalékosan elismerni azt a kemény munkát, amit eddig elvégzett: a magyar nyelvvel nullából megismerkedett, lassan elsajátította, már olyan fokon, hogy mindent megért nehézség nélkül, habár, ahogy ő maga mondja is, még keresi a helyes szavakat, kifejezéseket - de mégis *mer* magyarul beszélni! Utána jöttek mások, köztük húgai is, de nem fogjuk elfelejteni, hogy minden körülménytől eltekintve, mégis **Ilona volt az első!** (ZK)

HUFÍ: Mi téged nagyon jól ismerünk, de a nagyközönség nem. Mesélj magadról, mutatkozz be...

SZENTIVÁNYI ILONA: Nevem Szentiványi Ilona - papám Miklós magyar, az ő szülei mindketten magyarok. Két húgom van, Julcsi és Vali, édesanyám Bettina pedig német. Otthon németül beszélünk mindig.

HUFÍ: Hogy élted át azt, hogy te voltál az első, aki úgy léphetett be cserkész-közösségünkbe, hogy komoly magyar felvételi vizsgát kellett megállnod?

SZI: Nehéz volt, de ezt nem tudtam előre, mert eddig még senki sem tette le ezt a vizsgát. Elsősorban azért csináltam, mert már akkor tetszett nekem ez a csoport, és be akartam kerülni ide. Ide akartam tartozni. Idegesen, de szívesen és kedvvel tanultam.

HUFÍ: Azóta eltelt az idő, van már szereped is. Megtaláltad a saját helyedet?

SZI: Igen... Négy évvel ezelőtt voltam őrsvezetői táborban. És ez sokkal nehezebb volt számomra, mint a felvételi vizsgám! De ott voltak velem új barátaim, akik mindenben segítettek. Türelemmel elmagyarázták a nekem idegen szavakat, sosem éreztem magam egyedül, kedvesen fogadtak elejétől.

HUFÍ: A vezetőképző tábor óta milyen munkát végeztél a csapaton belül?

SZI: Mivel én egyenesen nagycserkész lettem, néhány dolgot lassabban fogtam fel. Minden tetszett eddig, de legjobban a múlt januári JUBI tábor! Ott volt először az, hogy otthon éreztem magam. Lehet, hogy csak most "kapcsoltam". Nyilván kellett nekem egy ilyen nagy tapasztalat. Meg a barátság érzése...

HUFÍ: Melyik volt az első felelősséged a cserkészletben?

SZI: Amikor Córdobában az Eger őrsvezetője lehettem. Izgultam nagyon. De nagyon jó volt, Jeffrey Szofival csináltuk együtt. Az őrsvetők edesek voltak hozzám, mindenben kollaboráltak, pedig igen sokan voltak.

HUFÍ: Voltál már Magyarországon?

SZI: Igen, az őrsvetési tábor után, három héttel. Nem volt könnyű a magyarral.

Állandóan (még most is) kerestem a szavakat és az embereknek várniuk kellett, míg végre megtaláltam a kifejezést, amire szükségem volt. Az más volt, mint egy vizsga... Az a valódi élet volt. Egészen más, nincs időm gondolkozni.

HUFÍ: Az, hogy nagy korodban kezdted átérzeni magyar eredetted - öröm számodra, megtalálnod "másik feledet"?

SZI: Igazából mindig tudtam s éreztem, de hiányzott a nyelv... Most meg büszke is vagyok rá! Nem különösen érzek különbséget a német és a magyar "feleim" közt. Mind a kettő egyformán fontos, csak hogy a magyart mindig kerestem, talán azért, mert anyanyelvem a német. A barátok mégis most itt vannak. Német oldalon csak iskolatársaim vannak.

HUFÍ: Kíváncsi olvasóknak: mondd el, hogy élsz, mikkel foglalkozol, mit szeretsz a legjobban...

SZI: Építészmérnök szeretnék lenni. Nagyon szeretek rajzolni, festeni, olvasni... De még nem merem elkezdni magyarul olvasni. Pedig mindenki azt mondja, ez segítene (én is tudom). Egy nagyon érdekes de egyszerűbb könyv kéne a kezembe kerüljön... (szótár a másik kezembe). Még mindig emlékszem, mikor egyszer elkezdtem egy oldalt olvasni... furcsa, a szavakat mind értem, de az általános értelmét nem igen.

HUFÍ: Mit mondanál magyar barátoknak a rovatunkon keresztül?

SZI: Velük egy egészen más típusú barátságra találtam rá... Akkor kerültem közéjük, amikor már ők régen együtt voltak, nőttek fel - és mégis azt éreztették velem (még mindig így van), hogy én is mindig ide tartoztam. Pedig én félnék vagyok. És mégis sikerült.

HUFÍ: Több mint valószínű te is szépen hozzájárultál ehhez a "sikerhez", és tudjuk: megérdemelted! (ZK)

(Ilonának ajánljuk, kukkantson be a HKK könyvtárba egyik péntek este. Szívesen adnánk kezébe egy könnyen olvasható és megérthető magyar könyvet! Szerk.)

### Olvasunk... és gondolkozunk:

"Ne érezd magad egyedül!"



A magyarság iránti kötődés nagy titok. Elmagyarázhatatlan hovatarozási érzést ébreszt fel bennünk, és csodás, hogy a sok ingadozás, a nagy távolságok valóságában mégis fokozatosan tisztább s erősebb lesz. Egyre több fiatal fedezi fel ezt a tudatot. Lelke mélyében magyarságát ölelgeti, szorongatja, kételli, míg egyszer csak széjjelnezi, és látja: *nincs egyedül.*

Hol kereshetjük ezt az érzést, ha nem a minden hétfégi elkötelezettség örömeiben, a kisebb-nagyobb eredményekben, az emberek fel-fellobbanó lelkesedésében s kérdéseiben, érdeklődésében? Hol találhatunk meggyőződésre és védő otthonra? A másik magyarban, a cserkésztestvérben, a magyar munkában, a népdal szívhez szóló verseiben!

50 éve kitört a magyarból a legerősebb élni akarási vágy, a legigazságosabb szabadságéhség, és azóta is él - valamilyen módon - a világon szétszórtakban. Lehet az, hogy nem tudunk megszabadulni ettől a szomorú vissza-visszatekintő, nyomasztó hangulattól? Vagy ez az emlék tartja bennünk az erőt? Vagy nincs jelen pillanatban más ilyen szilárd eszmetartónk?

Ha nem lett volna Trianon, ha nem lett volna Forradalom, ha a háborúk

nem taszítottak volna el otthonukból annyi jó embert, kérdezzük: mit tennénk, s hol, magyarságunkkal? Lehet, hogy egyikünk sem született volna meg... **De megszülettünk! Feladatot "örököltünk"!**

Sírni lehet, és megkönnyebbítő is. Lázadni is egyszerűbb néha, mint a mindennapok szürke laposságát értékessé tenni. Létezik (s minden magyarnak joga van hozzá) egy érzés, amely kezét szorosán megfogva, elvihet mindnyájunkat akármeddig, egységben: **a magyarság iránt érzett büszkeség!**

Olyan különleges nép fiainak születünk, hogy annál több vagy más nem is kéne a magyar boldogsághoz.

Meggyőződésünk az, hogy valószínűleg ugyanez a büszkeség nyomta a fegyvert a szabadságharcos kezébe, ez a büszkeség fog el, mikor megszólal Himnuszunk kimondhatatlanul szép dallama, és mikor azt mondjuk meghatódva, hogy "Isten, áldd meg a magyart!", akkor nem is kell más - csak ez. A magyarságunk józan titok, néha fájditja, néha simogatja gondolatainkat. Rejtélyes fajtudat. Büszke, nagyságos múlt, okosabb öntudatot kereső jelen, de világos, szebbnél-szebb jövő is lehet belőle, **ha igazán akarjuk.**

Zólyomi Kati

### Egy magyar fiatal felnőtt életének kezdete az egyéves ZIK-ösztöndíj után

„A szombati barátból testvér lesz... Van egy „ösztöndíj előtt”, s egy „ösztöndíj után”! Mert ott veszed észre, hogy idetartozol. De szíved már kétfelé húz...”



Zaha Tamás öv. „XL” LELKI SAROK

Magyarország után, mikor visszajöttem, akkor vettem igazán észre mennyire hiányzott nekem az itteni cserkészlet. Még odaát nem így volt. Mikor hazaérkeztem ide, a nyár közepén, semmi tennivalóm sem volt. Otthon töltöttem az időt, részben egyedül vagy barátokkal, és alig vártam, hogy minden elkezdődjön, hogy visszailleszkedhesek csoportomhoz, ami utazásom alatt vígan tovább működött nélkülem is. Az igazság az, hogy cserkészköröm nélkülem nagyot fejlődött, és valahogy szükségem volt arra, hogy "visszafogadjanak". Olyanok jártak az eszemben például, hogy kik azok az igazi barátok, akikhez visszahívkozom annyira. Az egésznek akartam újból része lenni, minél hamarabb velük találkozni (cserkészlet, Zrínyi Kör - ahol az idén egy csoportot irányítok - táncegyüttes). Erről

Néha a kis szándék óriási mondanivalóvá válik. Ezt az esetet tükrözi pontosan Zaha Tamás írása (íjf. Zaha Sándor és Lomniczy Alexandra fia). Tamás egy évig élt többek közt Magyarországon, és úgy tért vissza, hogy legalább néhány kérdés már tisztán áll előtte. Sokkal több gondolata akadt, minthogy mindet begyömöszölje egy pár sor Lelki Sarkocskába. Nem vágtam félbe, úgy gondoltam, legyen egy "extra" hosszú lelki sarkocska ebben a számban! Mert minden szava a szíve őszinte mélyéből fakad, és élmény, mert minden hanglejtése értékes új érzéseiről, teljesen friss tapasztalatairól tanuskodik. Önfeledten elmondott mindent. Itt van szó szerint az, amit egy fiatal magyar fiú kifejezhet egy egész év távollét után. (ZK)

többekkel beszéltem, még a foglalkozások kezdete előtt, s tényleg igen vártam az újralátalkozást. Egy év alatt részben "elvész" a kapcsolat, még akkor is, ha nem akarod, és én arra vágytam, hogy ez újra felépüljön velem. Mert mi tulajdonképpen a szombati munka alatt szoktuk megbeszélni azt is, amit hétköznap fogunk csinálni, már baráti alapon. Azért kellett már nekem nagyon ez a kedves szombati rutin kezdése. Addig szinte idegennek éreztem magam itthon. Mikor visszajöttem Európából, szüleim rögtön elutaztak, szóval otthon maradtam egyedül, egész addig, míg a JUBI táborba el nem mentem. Volt időm ezeken gondolkodni. Tábor után még leutaztam a tengerpartra, egyszerűen, nem volt konkrét munkám, a megszokott felelősségem sem. Rádásul vizsgáznom

Folyt. a köv. oldalon





# SZÉP ÉLETV, CSERKÉSZÉLETV

## Megkezdődött a 2006-os szombati cserkészfoglalkozás!

Hasznos változásokkal, frissen beosztott vezetőkkel, több új kiscserkessel, olyan hangulatban, amely kizárólag a nemrég megtartott JUBI tábor emléke eredménye: teljes létszámmal vonták fel a zászlót a csapatok, s elgondolkodtató volt látni mindnyájukat, míg bensőségesen tisztelegtek előtte. Nehéz, új kihívásokkal ellátott év vár rájuk, de örülnek ennek, s bizony egymásnak is!

Április 8-án szerencsével jártunk és tanúi lehettünk a Buenos Aires-i kiscserkész foglalkozás egyik mozzanatának. Meglepően sokan voltak jelen... Mesét hallgathattunk, nevetthünk, gyermekhangocskára rezzent meg lelkünk, míg élvezettel átéltük az utolsó táborozásuk jelesebb perceit-óráit. Igen minőséges film és képanyaggal leptek meg a vezetők. De nem ezt szeretném aláhúzni, hanem azt, ami nem csak engem aggaszt és izgat: új kiscserkészek is voltak a táborban, ami friss, patyolat új magyar cserkészcsaládokat jelent közösségünk számára! Lassan, aprólékos kitartással, örömmel, kedvvel, mégis sikerül "szaporodni" s egyre több s han-



b.-j.: hátul: Szeley Cynthi st. cspk., Lovrics Alex st. kiscs. rajvezető, Kerekes Marci cst. cspk. elől: Ijjas Krisztián, Hajdú Martina, Cury Sirun, Szilvássy Tamás. (Tóth Ágota éppen kiszaladt a képből)

gosabb gyermekhangocskára felfigyelni minden magyar szombaton!

A képen mindenki láthatja az új kiscserkész jelölteket boldog vezetőikkel. E HUFÍ számnak ez a "havi" képe! Gondolom, már mindnyájan tudjátok, miért! (ZK)

## BALASSI BÁLINT, A MAGYAR GOETHE

Nem irodalomtörténeti fejtegetés a célom és nem két nagy költő viszonylagos nagyságáról van szó.

A régi rossz napokban, amikor még a magyar nép disszidált ellensége voltam, de még akkor is, amikor már „külföldre szakadt hazánkfia” lettem, irigykedve néztem az újságokban a helyi német Goethe Institut hirdetéseit, amelyekben iskolájukat, könyvtárukat, előadásait hirdették. Bárcsak nekünk lenne ilyen! – gondoltam. Mennyivel könnyebb dolgunk lenne, ha a mi fiataljaink is meg tudnának tanulni folyékonyan beszélni, írni-olvasni magyarul, ha megismerkedhetnének az otthoni étellel!

Teljesen igaz, hogy nekünk minden valószínűség szerint sohasem lesz egy Goethe Intézetünk, amely létezik és működik minden olyan helyen, ahol nagyobb számban élnek német kivándorlók és amelyik élvonalbeli televíziós műsorokat tud produkálni, tucatjával tartja fenn az elemi iskolákat, stb. Dehát az egyetlen nagyon egyszerű: világszerte 14-15 millió magyar és 80-90 millió német él, nem is beszélve arról, hogy a mi hazánk most kecmereg ki egy fél évszázados nyomorból, Németország meg a világ egyik leggazdagabb állama.

Hát akkor számunkra nincs remény? **Nemcsak remény van, hanem valóság is.** Van nekünk egy olyan lehetőségünk, ami sok szempontból túlhaladja, amit a Goethe Institut tud nyújtani: a Balassi Bálint Magyar Kulturális Intézet magyar nyelvi és magyarsági ismereti programja. Ez a nagyszerű elgondolás lehetővé teszi, hogy a nyugati diaszpórában élő egyetemi korú, magyar származású fiatalok tíz hónapon keresztül Budapesten fejlesszék a magyar nyelv és kultúra ismeretét.

Kedves olvasó, ne tegye le a lapot, ne fordítson más oldalra, mert „ez úgysem nekünk való, ki tudja ezt magának megengedni?” Ezt a programot **magyar állami ösztöndíj támogatja**, ami ingyenes képzés, kollégiumi elhelyezés, egészségügyi ellátás, diákigazolvány mellett még havi 16.000 forintos ösztöndíjat is jelent a hallgatók részére! Természetesen azért van a családok által fedezendő kiadás is: útiköltség, élelem, ágynemű, evő- és főzőedények, magyarországi és erdélyi kirándulások költsége (kb. US\$ 450.-), költőpénz.

Jó, jó, ez mind szép, dehát egy évet veszítünk az egyetemről!

Egyrészt nem feltétlenül. Másrészt, a Balassi Intézetben eltöltött idő semmi esetre sem „elveszett”. A program célja, „a magyar kulturális és nyelvi azonosságtudat megőrzése és erősítése”: **érték**, sőt, mondhatnánk elengedhetetlen alkotórésze a diaszpórában élő magyar közösség fennmaradásának, és annak, hogy Ma-

gyarországgal és a magyar néppel szemben érzett felelősségünket, mint Kodály Zoltán „nyolcadik törzse”, vállalni tudjuk, és annak értelmében cselekedjünk.

Emellett manapság Nyugaton is egyre inkább igaz a mondás: „mindenki annyit ér, amennyi nyelvet beszél”. Magyarország bekapcsolódott a világ gazdasági és kereskedelmi hálózatába, egyre több nyugati vállalatnak van magyarországi érdeklődése, van ottani kirendeltsége, kapcsolata magyarországi cégekkel. Éppen mielőtt ezeket a sorokat írtam, olvastam egy hírt, amely szerint **Kína** Budapesten tervezi kialakítani az Európai Unióval való kereskedelmének központját... Az Intézet lehetőséget ad arra, hogy a hallgató az év végén az Európai Unióban elismert nyelvvizsgát tegyen. A magyarországi helyzet ismerete, nyelvtudás, kapcsolatok egyre inkább piacképes, értékesíthető valuta.

A hallgatók a tíz hónap alatt intenzív képzést kapnak magyar nyelvből (nyelvtudásunknak megfelelő fokon), irodalomból, történelemből, néprajzból, részt vesznek több kiránduláson az országon belül és egy hosszabb erdélyi úton. Emellett - és ez talán még fontosabb - megismerkednek a mindennapi étellel Magyarországon. Imre fiam még mindig emlégeti „János bácsi kifőzdéjét”, ami a Somló-úti kollégiumtól vagy ötpercnyi járásra volt, és ahol 3-4 dolláros áron akkora adagokat kapott, amit még ő sem tudott megenni (mellesleg arról is ábrándozik, hogy milyen jó volt ott a koszt). Emlégeti az óriás adventi naptárt a Gerbeaud-házon, az ehhez kapcsolt műsorokat (de nem felejté el a pohár forralt bort sem, amit a Vörösmarty téren lehetett kapni). Megismerkedett és megbarátkozott az unokatestvérekkel, akikről eddig csak hallott, és akikkel most közelebbi kapcsolatban van, mint én magam.

Nemcsak a mi családunknak volt a Balassi Bálint Intézet programjával kapcsolatban ilyen jó tapasztalatunk. A sok pozitív megnyilatkozás közül hadd idézzek részleteket egy szülő leveléből, amit dr. Némethy Kessérű Juditnak, a program külföldi koordinátorának írt:

*Szeretném megköszönni Önnek, hogy lehetővé tette gyermekeim számára, hogy egy egész iskolaévet tölthessenek Magyarországon és megismerkedjenek a magyar élet sajátjaival. A gyerekek sikeresen befejezték a magyar nyelv tanulását. Nagyszerű élmény volt számukra. Nagyon sokat tanultak - nem csak a nyelvet. Az erdélyi csoportos kirándulás különösen jelentőségteljes volt számukra, mert családunk eredete Nagykarolyban gyökerezik... A kisebbik fiam még feleséget is talált Budapesten.*

## FIGYELEM! FIGYELEM! FIGYELEM!

Minden cserkész, cserkészbarát, család, rokon, figyelem! KEDVES MAGYAR KOLÓNIA, FIGYELEM! **Május 27-én, szombat este 8 órakor** megtartjuk a már híres San Martín de los Andes-i DÉL-AMERIKAI JUBI TÁBOR nagyszabású beszámolóját

a Hungáriában! Különleges lesz, meglepetésekkel, s nagyon várunk mindnyájukat erre a kimagasló cserkészeseményre! Komolyan dolgozunk, hogy egy igazán felejthetetlen cserkészeszt emléke maradjon meg bennetek!



# JUBI TÁBOR NAGY "BESZÁMOLÓ ESTJE"

## MÁJUS 27

## HUNGÁRIA NAGYTERME

## 20.00 ÓRAKOR



## “Az én időmben másképp csináltuk...”

*Az idén már március óta közöljük a 2006-os JUBI-tábor híreit. Az összes résztvevő korosztály szóhoz juthatott. Hiszünk-e vagy sem a sorsban, a „nem véletlenekben” - a mostani számunk három olyan írást mutat be, amelyek teljesen különböző személyes tapasztalatról tanúskodnak. Leírhatatlanul érdekes az, hogy egyrészt a fiatal 16-17 éves őrsvezetők, majd egy régen nem aktív segédtsízt, s végül (e bevezető után) egy sok-sok éven keresztül működő parancsnok és körzeti parancsnok is megoszthatja velünk kiértékelését.*

*Mátyást mindenki ismeri, de mivel én magam nagyon jól ill. közlelő ismerem, ezt a gondolatot merem itt hozzáfűzni: ritkán jószívű, átlátszó magyar ember. Szókimondó, de békítő is egyszerre. Ez a tábor ismét "előszedte" a rövid időre*



Lomniczy Mátyás cst. a JUBI-ban, b.-j.: Collia Niki és Fóthy Gyuszkó segédtsíztekkel

*félretett lángocskát a cserkészsívéből. Úgy jött onnan vissza, hogy: "hiába, ezt nem hagyhatom abba..." (ZK)*

A volt vezetők, szülők hányszor mondjuk vagy gondoljuk, hogy „bezzeg az én időmben más volt, jobb volt minden”. Vagy „az én időmben ilyesmi nem fordult elő”, stb. Én öt napot töltöttem a dél-amerikai Jubi-táborban és nagy örömmel, sőt mondhatom büszkeséggel is megállapítottam, hogy a tábor hangulata, szervezése, tartalma, helye, szelleme, egyszerűen minden legalább olyan jó, vagy talán még jobb is volt „mint az én időmben”. Voltam Jubi-táborban Campos de Jordóban 1971-ben mint kiscserkész, 1976-ban Martín Garcian mint cserkész és 1981-ben Nova Santa Rosában mint őv. Ezen kívül mint a Bartók Béla cs. cs. parancsnoka 7 táborot vezettem 1988 és 1995 között. És ez a Jubi-tábor semmiben sem különbözött azoktól. Igaz, a létszám csökkent, de amint Teleki Pál is mondta „nem a szám és a forma határoznak, hanem a lényeg, a tartalom”. És a lényeg, a tartalom a cserkészetben az elmúlt 50 év alatt nem változott. Ez a változatlan cserkészszellem és vidám hangulat ad erőt és kedvet arra, hogy tovább végezzek Jó Munkát, mint Argentína Körzeti parancsnoka. Kívánok minden olvasónak is Jó Munkát, sok szeretettel Lomniczy Mátyás cscst.

LEGŐSZINTÉBB  
GRATULÁLÁS és köszönet  
az utóbbi idők legkedvesebb  
kiscserkész beszámolójáért! (ZK)

*Augusztusban volt az esküvő. Sok jó barátot szereztem és fenntartják a kapcsolatot velük a világ különböző sarkaiból.*

A résztvevők kiválasztása pályázat útján történik, amelynek lebonyolítását Nyugaton a Külföldi Magyar Cserkészsövetség által irányított Teleki Pál Alapítvány vállalta. Részletek, vagy további tájékoztatás:

A Külföldi Magyar Cserkészsövetség honlapján: [www.kmcssz.org](http://www.kmcssz.org) (az ablak bal

oldalán „Jövők”, onnan „Ösztöndíjak”);  
**Dr. Némethy Kessérű Judit** (Teleki Pál Alapítvány), e-mail: [jn2@nyu.edu](mailto:jn2@nyu.edu), telefon esti órákban: USA (212) 505-9658;

**Szórád Gábor** KMCSSZ iroda telefon: USA (973) 208-0450, fax: (973) 208-1451.

A Balassi Bálint Magyar Kulturális Intézet honlapjáról a pályázati kiírás és jelentkezési lap letölthető: [www.bbi.hu](http://www.bbi.hu)  
Glaser János, Montréal, Kanada

## 40 éves a Szent László iskolánk! (2006. április 8, szombat délután...)

Ezt az évfordulót megünneplő est egy pontosan, akkurátusan idevaló kis "gyöngyszemcsekével" egészítődött ki, mind az iskola, mind a magyar néptáncoközösség büszkeségére egyaránt! Az iskola 5. osztálya teljes létszáma (35 tízéves gyermek) bemutatott eredeti dunántúli táncokat, óriási sikerrel! Akkor a tapsviharral vágott közbe a közönség a gyerekek szép, komoly színpadi bemutatójába, hogy aki ott volt, tudja, miről beszél-



Kis néptáncosok a bemutató után

lek. Könnyekig megható volt, legfőképp azért, mert nem magyar gyermekek táncolták. És mégis olyan magyar

volt! Így is lehet serkenteni az egész argentin közösségünk elismerését és néptáncunk iránti érdeklődését. Következő számunkban elmesélek mindent ezekről a gyerekekről, képekkel és Roglich Nati fiatal kollégámról (Botka "Böcsi" névű lányáról), akik annyira élvezték azt, hogy jól csinálták, és sokat kérdeztek a magyarokról és táncukról azóta. Vajon miért? Mi van a magyar néptáncban? Milyen varázs rejlik benne? (ZK)



## BUENOS AIRES-I MAGYAR NÉPTÁNCMOZGALOM

### "Megy a kocsi, megy a szekér..."

Készül az új próbaterem, alkalmas táncparkettával, a II.

Rákóczi Ferenc cserkészházunk alsó terme egyik felében!

Mivel mindez a hátsó épületben, a Monteverde utca szélén, a kíváncsi szemek

látóköréből kiesve történik a Hungáriánál épületen kívül, sőt, a volt MIK (a nyolcvanas évek elején megalakult Magyar Ifjúsági Kör) táncteremtől majdnem 100 méterre, el kell mesélnünk, hogy igen várt változások álltak be.

Végre megint lesz tisztességes próbahelye a már sok-sok évtizede működő, büszkeségre méltó Regös néptáncgyűttesnek! Olyan padlóval, amelyet kétségtelenül megérdemelnek a rendszeres táncotl izmos

vádlik s combok.

Habár egyelőre malterpor, téglapor és kényelmetlen körülmények közt folynak a táncedzések, mégis égő lángban, lázban készül a Regös együttes a nyolcadik dél-amerikai magyar néptáncfalalkozóra! Már könnyű elképzelni ezt a táncpadlót! Az alapja teljesen kész. Szinte előre lehet hallani a csizmák, cipők iramos kopogását, dobbantását rajta! Nyugodtan hátra lehet menni és megtekinteni...

A cserkészotthonunk tárta ki a



szívét nekünk, s nemcsak a mi «táncos szívünk», de térdeink is örökre hálásak lesznek, hogy sok év után immár nem kövön kell járnunk a magyarok páratlan táncát!

Szebbnél-szebb táncszámokat próbálnak, újakat, változatokat! Minden héten háromszor telik meg a cserkészház alja sok lelkes néptáncossal. Számtalan hosszú óra kemény gyakorlat építi fel mindannyiukat az egyedülálló találkozóra.

Egyre kevesebb hiányzik.

Még csekély három hónap, majd nem kerek 90 nap! Csodálatos, szinte semmi! És érkeznek a meghívottak, a vendégek, a «táncostestvérek». (ZK)

## ARGENTÍNA 2006



VIGYÁZAT! FIGYELEM!  
Július is közeledik! A téli szünetben lesz megtartva a NYOLCADIK DÉL-AMERIKAI MAGYAR NÉPTÁNCFALALKOZÓ! Bartók év és az 56-os forradalom keretében, külföldi vendégek, kórus, zenekar

## PRO MEMORIA JUBI-TÁBOR 2006

### Program Törzs

Bonapartianné Graul Trixi  
Dr. Bund Zsuzsanna (Mar del Plata)  
Collia Alex  
Csajka Tamás (Felvidék)  
Csasztek Zsuzsi  
Demes Ferenc  
Demesné Szeley Éva  
Egey Judit  
Graul Mónika  
Kiss Gábor (Brazília)  
Korsós Judith  
Lányiné Miskolczy Dóra  
Mihályfyné Mazzoleni Zsuzsi  
Slattery Kriszta (USA)

Tóth Kristóf ref. lelkész  
Vernarsky László (Kanada)  
Zólyomi Kati

### Alkalmi vezetők

Dömötör Gábor (USA)  
Hajdú Attila  
Kesserű Gábor (S.M. de los Andes)  
Lányi Mátyás  
Lomniczy Mátyás  
Némethy Kesserű Judit (USA)  
ifj. Roosz Laci (S.M. de los Andes)  
Szilvássy Lőrinc  
Zombory István  
Zomboryné Kemenes Kati

### Vendégek

Besenyi Buba (Bariloche)  
Bester Ricky (Brazília)  
Besterné Fenyvesi Ági (Brazília)  
Fehér Laci (Bariloche)  
Fehérné Szántó Vivi (Bariloche)  
Mocsáry Kriszta (Villa Angostura)  
Retezár Mónika (Bariloche)

### Látogatók

(S.M. de los Andes)  
Roosz László  
Rooszné Földházi Gabi  
Magelné Pintér Irma

## Már több hete vagyok Párizsban...



A budapesti Külkereskedelmi egyetemen keresztül jöttem egy ún. Erasmus-ösztöndíjjal egy itteni egyetemen tanulni. A németek ezt úgy hívják, hogy „Auslandssemester”. Az elején elég nehéz volt számomra, mert nem igazán gondoltam bele, hogy egyedül jövök. Mikor Magyarországra mentem, hatan voltunk és úgy sokkal könnyebb megszokni az új körülményeket. Szerencsére a többi Erasmusos is ugyanebben a helyzetben volt, mindenki csak makogott franciául, így hat elkezdtem velük barátkozni.

Az első két héten Szekeres Zsuzsánál laktam, bent a városban. Az tényleg nagyon jó volt! Azóta elköltöztem egy másik lakásba, ahol egy cicára vigyázok. Rájöttem, hogy a cicákat nem szeretem. A kutyák sokkal normálisabbak. Ez a cica itt, a Max, fel se ismerte a gazdáját, amikor a hátyegén visszajött! Csak miután teletömte mindenféle hallal meg cicaeledelrel lett kedves. Sunyik a cicák, ahogy a papa mondaná.

Párizs? Hát Párizs egy olyan saláta, amelyet még nem láttam! Állati sok az afrikai, de tényleg! Előfordul a metróban, vagy néha a piacokon, hogy több a fekete, mint a fehér bőrű. Nagyon sok az arab, és sok muszlim vallású nőt látni az utcán.

Az egyetemen a Nemzetközi kapcsolatok szemináriumon húszan vagyunk, és az első órán mindenki elmondta milyen származású. Ha jól emlékszem csak öt szőke francia van, a többi mind külföldi. Ez a „multikultitás” az elején ijesztő: minden fejkendős nőt megcsodáltam, de már lassan kezdem megszokni. Amire még mindig felfigyelek az, amit az afrikai nők a hajjukkal csinálnak. Furcsa hajfonataikkal, parókáikkal mind arra törekszenek, hogy minél „európaibbnak” nézzenek ki. Sok sztereotípiával is találkoztam. Pl. a táskából kilógó „baguette”. Azt tényleg - bármilyen órában - mindig lehet látni az utcán.

A kávézóban, ahol most dolgozom, világos a cafecito szokás: bejön a férfi (mert mindig férfi), kér egy eszpresszót, lehúzza, ott hagyja a 2,5 eurót a pulton és már megy is. Vagy még iszik rá egy kis pohár vizet. Borraalót nem hagy, akármennyire is mosolygok rá.

A francia nacionalizmusra vall, hogy még mindig minden frankban van kiírva. Az emberek sokszor frankban mondják az összeget (szoktam fülelni a kávézóban!), pedig az eurót már 2002-ben vezették be! Rasszizmussal, diszkriminációval nem találkozom. Viszont az idegen nyelvtudásuk egy szóval: szörnyű. Legalábbis a kiejtésük.

Más most nem jut eszembe. Ja igen! A sztrájk. Buenos Airesben persze nem újság, de mivel én Magyarországon tanultam, nekem új dolog. És itt komolyan is veszik. Van egy óram keddenként, amin még sohasem voltam, mert keddenként sztrájk van a program, ami ilyenkor azt is jelenti, hogy barikád van az egyetem előtt, piquete a környéken, se busz, se semmi (akit érdekel, hogy miért van sztrájk, az járjon utána!)

Zaha Eszti (Buenos Aires - Budapest - most Párizs)



SZEMELVÉNYEK A HUNGÁRIA (HKK) KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL  
(...amelyek közt még a HUFI-olvasók is találhatóak inyükre valót!) Hivatalos órák: Péntekenként 19 - 21 óra

### SZEMELVÉNYEK

- 5173 Pusztaszeri László: Az élő Árpádok
- 5174 Szabó Zoltán: A magyar szépirodai stílus történetének fő irányai
- 5175 Bari Károly: Tanulmányok a cigányságról és hagyományos kultúrájáról
- 5176 Schoenfeld, Mordechai: Quo vadis, Izrael? A zsidó állam és a békefolyamat
- 5177/8/9 Sue: A bolygó zsidó I-II-III
- 5180 Stone, Catherine: Gyöngyhóld
- 5181 Magyar írók humoros írásai: Vidám könyv
- 5182 Felkai László: Portrék a dualizmus korának kultusz-minisztereiről
- 5183 Véber Károly: (válogatta és szerkesztette): Medvék, özek, farkasok
- 5184 Eberhart, Mignon G.: A C-kabin vendége
- 5185/6 Surányi Miklós: A csodavárók I-II
- 5187 Greene, Graham: Duvalier, Haiti diktátora regényes életrajza
- 5188 Zolnay László: Kincses Magyarország - Középkori művelődésünk történetéből
- 5189 Kósa László, Szemerényi Ágnes: Apáról fiúra - Néprajzi kalauz

### Videokazetták:

- VK-331 Jerry Maguire, a nagy hátraarc (Tom Cruise, René Zellweger) színes amerikai film
- VK-332 Országos műszaki múzeum Budapest (1992)
- VK-333 Bluegrass (Cheryl Ladd, Brian Kerwin), fekete-fehér am. film
- VK-334 A bajnok (Franco Zeffirelli filmje). Videoklipek 1987 - Benji (3. rész), Tom és Jerry, Esti mesék (fekete- fehér)
- VK-335 Requiem por un imperio. Szabó István filmje (Harvey Keitel), színes film, angol szöveg, spanyol felirással



KALPAKIAN

DESDE 1922

VIAMONTE 777 - PATIO BULLRICH  
UNICENTER - BUENOS AIRES DESIGN  
- PLANTA INDUSTRIAL LA RIOJA -  
OUTLET: VIAMONTE 700  
KALPASERVICE: 4394-6400  
TELÉFONOS: 4394-1285 / 4393-6023

Május 7, vasárnap, 17 óra!  
Nehogy lemaradj!



Av. Pte. Tte. Gral. J.D. Perón 2160  
(1646) SAN FERNANDO  
Prov. de Buenos Aires - Argentina  
Tel.: (54-11) 4744-2771 Fax: (5411) 4746-1779  
E-mail: turul@arnet.com.ar